

spare saa meget, noget ville de selvfølgelig spare, men det bliver ikke saa meget; thi der er jo alle disse, som ere under 60 Aar, og de, som ere over 60 Aar og før deres 60de Aar have faaet Fattighjælp, alle Enter, der have været gifte med Mænd, der have faaet Fattighjælp, og saa alt dette med det ødsle og uordentlige Levned, som De vide; det bliver jo i Fattighusene, det kommer ikke ud derfra. Altsaa der har Kommunen sine Udgifter, og det skal den holde ved. Nej, det er en hel Del trængende, som nu ikke ere paa Fattigvæsenet og som nu trykke sig ved at komme der; der er mange, som leve ved, ja, jeg kan sige, en privat Pension, Folk, der have været tjenende hos velhavende Folk og nu maaste saa Husly og lidt Brænde og lidt Penge og i det hele taget hjælpe sig igennem ved privat Godgørenhed og ved Tilskud fra de fattiges Kasse. De Menneſter have hidtil krympet sig ved at komme ind paa Fattigvæsenet, og jeg tror, de ville krympe sig ved at komme ind under den nye Lov. Men skulde det ske, skulde jeg tage fejl, at de dog komme der, siger jeg, bliver det en meget stærk Fordyrelse af Kommunens Fattigbudget. Der er en Ting, som jeg jo naturligtvis nok kan forstaa, man vil søge at gøre, det er at holde en Del borte fra Fattigvæsenet, for at de kunne komme ind under denne Lov, men jeg tror ikke, det vil faa den Betydning, som man har villet tillægge det —, det vil snarere faa den Betydning, at det Tilskud, som de fleste Steder her i Landet nu gives til de fattiges Kasse — og det er jo et temmelig betydeligt Tilskud — det vil af Sognet, forsaavidt Loven gør sig gældende, blive inddraget, og man vil sige: Nej Tak, nu maa I se at komme ind under Alderdomsforjærgelsen; vi have Brug nok for de Penge selv. Eller skal det være saaledes, at de fattiges Kasse skal holde de trængende under 60 Aar oppe, saa de ikke modtage Fattighjælp inden den Tid, kræver det endnu større Beløb fra Kommunens Side. Saadan er Tilfældet paa Landet, og jeg tror heller ikke, at det i Byerne er stort anderledes; de Købstæder, der ere oppe paa en Skatteprocent af mellem 6 og 7 og derover, ville krympe sig for ydermere at faa deres Fattigbudget belastet. Der er kun et Par Tilfælde, hvor jeg tror, det vil faa nogen Betydning, og det er, hvor efter § 7 Døholdskommunen faar $\frac{3}{4}$ refunderet af Forjærgelseskommunen, der skal altsaa Opholdskommunen kun give $\frac{1}{8}$ med Statens Bidrag; ja, det er jo ikke saa meget, der kunne Kommunerne nok være flotte, men i andre Tilfælde tror jeg ikke, det vil faa stort at

betyde. Saa er der ogsaa det Tilfælde med de gamle, som ere over 60 Aar, og de, som før deres 60de Aar ikke have faaet Fattighjælp, om de end efter deres 60de Aar have faaet det, det var en god Forandring af dette Forslag, at man fik denne Bestemmelse sat ind; desværre er det jo umuligt at faa andre ind, men man maa jo være glad ved den, det hjalp en lille bitte Smule, men ikke meget.

Den højtærede Finansminister har gjort en god Handel, en rigtig god Handel. Der var Tale om — det tør jeg vel nok sige — at udover et vist Beløb skulde Pengene, som kom ind ved Sukkeret og Malt, baandlægges til Alderdomsforjærgelsen. Det er jo seldet væk; nu ere vi bleve ved foreløbig 1 og senere 2 Mill. Jeg tror, at den ærede Finansminister kan guide sig i Hænderne; han har tjent Penge ved den Forretning. — Ja, jeg skal ikke komme langt ind paa de enkelte Paragraffer, det nytter jo ikke noget, Sagen er afgjort. Men jeg skal dog kort paapege det uretfærdige i enkelte Ting, blandt andet at vedkommende skal have haft fast Ophold her i Landet i 10 Aar. Det kan saaledes komme til at staa tvivlsomt, hvorledes man vilde være stillet overfor mange Somænd. Dernæst er det jo bestemt, at Enter efter Mænd, der have modtaget Fattighjælp, maa ikke faa Understøttelse efter denne Lov, og hvad jeg finder i høj Grad uretfærdigt, at en Mand, der har modtaget Fattighjælp og tilbagebetalt den, heller ikke kan komme ind under Loven; men jeg skal som sagt ikke tale meget om disse enkelte Paragraffer, det nytter ikke; Lovforslaget har en skjult Overtskrift, der hedder noli me tangere, rør mig ikke. Det deler i saa Henseende Skæbne med flere Lovforslag i denne Tid. Dermed vil jeg ikke gøre nogen Bebrejdelse for disse saakaldte hemmelige Aftaler eller Underhandlinger. Tvertimod, jeg kan godt forstaa, at naar Meningsfæller blive enige om noget, som de ville søge at gennemføre, saa tale de med hinanden om den Slags Ting, det synes jeg er meget fornuftigt. Det kan maaste siges, at naar Folk, som i mange Aar have været uenige, pludselig blive enige, saa bliver Skærligheden saa overvættet stor, — det ser man jo ofte — at de fra bægge Sider give mere, end der er ønskeligt Gaverne blive for store, men at de elskende holde deres Stævnmøder, og at de ikke vasse, at profane Dine skulle se derpaa, det vil jeg ikke bebrejde dem. Der er derimod et, som de Herrer, der have taget Del i disse Forhandlinger, nok kunde have gjort, de kunde have brugt mindre Tid,